

vilde komme Lovforslagets Tanke allernærmest. Hvad vil det sige, at have en Borgermester? Borgermesteren er jo dog ikke blot en Person, der er overleveret med et vist Navn eller et vist Skin fra tidligere Tid, og som har en vis Indtægt o. s. v., men han er jo aabenbart den Person, der staaer i Spidsen for den communale Administration, han er Hovedet for Communens Bestyrelse, og saasandt der derfor virkelig skal være en Borgermester — og Meningen med Lovforslaget er jo ikke at afflasse Borgermesteren —, er det altsaa en fuldkommen Umulighed at overgive Styrelsen af Communens samtlige Anliggender til Byraadet, at lade dette vælge en Formand og saa at lade der være en Borgermester ved Siden af, der ikke er Formand. I den Form, hvori Forslaget nu foreligger, kan Forholdet altsaa i Grunden slet ikke tænkes ordnet. Naar man tænker Sagen skarpt igjennem, er det umuligt. Og dog har man i Folkethinget bestemt fastholdt det. Men hvorfor har da Forslaget om, at Borgermesteren skal være født Formand for Byraadet, vakt saa stærk Modstand i det andet Thing? Den høitærede Minister undrede sig ligesom derover og fandt, at man havde viist sig noget utaalmodig. Men, mine Herrer, det har en anden og det en ingenlunde unaturlig Grund, og det er den, at man nødtigt har villet undvære Borgerrepræsentanternes Formand. Man er vant til at have en valgt Formand for Borgerrepræsentationen, en Mand altsaa, der vel ikke er Communalbestyrelsens, men dog de valgte Repræsentanternes Formand, og det ligger da ganske i Forholdets Natur, at man nødtigt vil undvære en saadan Formand. Men, da man ikke for Tiden har kunnet ordne Valget af en Borgermester, krymper man sig ved at lade Borgermesteren blive Formand i Byraadet. Man tænker: Skulle Borgerrepræsentanterne ikke have Lov til at vælge deres egen Formand, og man betænker ikke, at denne Lov, naar man skal udtrykke Resultatet kort, i Grunden slaaer selve Borgerrepræsentantskabet i dette Ords hidtil tilvante Betydning ihjel. Hvad der bydes her, vil i Virkeligheden, naar jeg skal udtrykke mig kort, blive en valgt Magistrat, den hele Borgerrepræsentation forsvinder. Forslaget gaar altsaa

ud paa, at afflasse Borgerrepræsentanterne og at indsætte en valgt mangehovedet Magistrat, som i de større Byer endogsaa vil komme til at bestaae af 25 Personer. Dette Femogtyvmands-Regimente eller denne Femogtyvmands- Magistrat er tilvisse en underlig Institution, men det er dog det, som kommer ud af dette Lovforslag, naar man seer ordentlig paa det. Ministeren begyndte med at forelægge visse enkelte Paragrapher, som indeholdt praktiske Tillæg til den gjældende Communallov, men saa vilde man for Kjøbstæderne gjøre det Samme, som man gjorde i Landcommunalloven, man vilde optage alle gjældende Regler. Der var visse Regler, som med temmelig Lethed kunde optages, skjøndt det ikke var dem, som man kom med strax; man tog først fat paa selve Kjøbstadscommunalbestyrelsens Organisation. Nu vide vi jo Alle, at Grundlaget for Kjøbstadcommunalbestyrelsen er Anordningen af 1837, hvorefter der, som vitterligt er, bestaaer en Tøheb, idet der er en Magistrat, der har den egentlige udøvende Myndighed, og ved Siden af denne Borgerrepræsentantskabet. I 1862 kom der en Lov, der bragte en vis større Tilnærmelse tilveie mellem disse 2 Corporationer. Jeg vil gjerne troe, at denne Lov i visse, og maaskee de fleste, Byer har virket ret godt, har været ret praktisk, men ligesaa vist er det, at den i sig selv hvilede paa en noget uklar Tanke, at den i sig selv var mindre naturlig. Jeg troer, at Grunden, hvorfor denne Lov af 1862 er forbunden med nogen Mislighed, væsentligt er, fordi den skar alle Kjøbstæder over een Kam. Kjøbstæderne i Danmark ere af saa forskjellig Størrelse, at det slet ikke skal overraske mig, om man kom til den Erkjendelse, at det vilde være ønskeligt at have noget forskellige Former med Hensyn til Ordningen af deres kommunale Forhold. Dette er allerede anerkjendt i een Retning, idet man ikke har bragt Kjøbenhavn ind under den almindelige Communallov. Kjøbenhavn fik i 1840 sin egen Communallov, 3 Aar efterat de andre Kjøbstæder fik deres, og eet Aar, før Landet fik sin. Denne Todeling er vedbleven efter Loven af 1862; men det nu foreliggende Lovforslag opstiller den Ordning i Kjøbstæderne, at Byraadet styrer alle Kjøbstædernes Anliggender, idet